TIESAS SPRIEDUMS (sestā palāta)

2013. gada 13. jūnijā*

PVN — Direktīva 2006/112/EK — 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts — Brīvprātīga maksātnespējas procedūra — Persona, kurai jāmaksā nodoklis — Nodokļa maksātājs noteiktos darījumos — "Tiesas izsoles" jēdziens

Lieta C-125/12

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de lo Mercantil n 1 de Granada* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2012. gada 24. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2012. gada 8. martā, tiesvedībā

Promociones y Construcciones BJ 200 SL .

TIESA (sestā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja M. Bergere [*M. Berger*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*] (referents) un E. Levits,

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Promociones y Construcciones BJ 200 SL* vārdā – *B. S. Sánchez Pozo, procuradora*, kurai palīdz *E. Osuna Martínez, abogado*,

— *I. Alba Muñoz, abogado*, rīkojoties kā *Promociones y Construcciones BJ 200 SL* maksātnespējas administrators, personīgi,

— Spānijas valdības vārdā – *N. Díaz Abad*, pārstāve,

— Ungārijas valdības vārdā – *Z. Fehér* un *K. Szíjjártó*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *L. Lozano Palacios*, pārstāve,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – spāņu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 1. lpp.) 199. panta 1. punkta g) apakšpunktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts saistībā ar *Promociones y Construcciones BJ 200 SL* (turpmāk tekstā – "*Promociones y Construcciones*") brīvprātīgu maksātnespējas procedūru, kuras laikā divu šai sabiedrībai piederošo nekustamo īpašumu pārdošanas rezultātā bija jāpiemēro pievienotās vērtības nodoklis (turpmāk tekstā – "PVN").

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Direktīvas 2006/112 preambulas 42. apsvērums ir formulēts šādi:

"Konkrētos gadījumos dalībvalstīm vajadzētu būt tiesīgām noteikt, ka par nodokļa nomaksu ir atbildīgs preču piegādes vai pakalpojuma saņēmējs. Tas dalībvalstīm ļautu vienkāršot noteikumus, kā arī apkarot nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, ko novēro dažās nozarēs vai attiecībā uz dažiem darījumiem."

4 Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunktā ir paredzēts, ka dalībvalstis var noteikt, ka persona, kurai jāmaksā nodoklis, ir nodokļa maksātājs, kuram tiek piegādāts tiesas izsolē pārdots nekustamais īpašums.

Spānijas tiesības

5 1992. gada 28. decembra Likuma 37/1992 par pievienotās vērtības nodokli (*Ley* 37/1992 del Impuesto sobre el Valor Añadido; 1992. gada 29. decembra *BOE* Nr. 312, 44247. lpp.), kurš grozīts ar 2011. gada 10. oktobra Likumu 38/2011, kas ir 2003. gada 9. jūlija Maksātnespējas likuma 22/2003 reforma (*Ley 38/2011 de reforma de la Ley* 22/2003, Concursal; 2011. gada 11. oktobra *BOE* Nr. 245, 106745. lpp.), 84. panta 1. punkts ir izteikts šādi:

"Nodokļa maksātāji ir:1) fiziskas vai juridiskas personas, kam ir uzņēmuma statuss, vai tādas personas, kas piegādā preces vai sniedz pakalpojumus, par kuriem uzliek nodokli, ievērojot nākamajos punktos norādītās tiesību normas;2) tālāk uzskaitītajos gadījumos – uzņēmumi vai personas, kuru labā tiek veikti darījumi, par ko uzliek nodokli:

[..]

e) nekustamā īpašuma piegādes gadījumā, kas tiek veikta [pēc] maksātnespējas procedūras."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

6 Ar 2010. gada 22. februāra rīkojumu *Promociones y Construcciones* tika atzīta par maksātnespējīgu un tika uzsākta attiecīgā brīvprātīgā maksātnespējas procedūra ("proceso concursal voluntario").

7 Šīs procedūras vispārīgajā posmā maksātnespējas administrators informēja tiesu un kreditorus par *Promociones y Construcciones* aktīviem un pasīviem.

8 Līdz ar to radās iespēja pārdot divus šai sabiedrībai piederošus nekustamos īpašumus. 2012. gada 31. janvārī, pamatojoties uz maksātnespējas administratora labvēlīgo atzinumu un ar pircēja *Banesto SA* piekrišanu, minētā sabiedrība lūdza atļauju pārdot šos nekustamos īpašumus saskaņā ar 2003. gada 9. jūlija Maksātnespējas likumu 22/2003 (*Ley* 22/2003, *Concursal*; 2003. gada 10. jūlija *BOE* Nr. 164, 26905. lpp.).

9 Ar 2012. gada 1. februāra rīkojumu, kurš ir galīgs un nav apstrīdams, *Juzgado de lo Mercantil n 1 de Granada* [Granadas Komerctiesa Nr. 1] atzina, ka šī pārdošana ir piemērota un atbilstoša visu kreditoru interesēm, un līdz ar to atļāva veikt šo darījumu.

10 Pēc atļaujas pārdot šos nekustamos īpašumus, kas ir neatņemama *Promociones y Construcciones* komercdarbības sastāvdaļa, tika veikta darbība, par kuru ir jāmaksā PVN, un līdz ar to radās pienākums samaksāt attiecīgo summu Valsts nodokļu administrācijas aģentūrai (*Agencia Estatal de Administracíon Tributaria*).

11 Iesniedzējtiesai ir šaubas par to, kam ir šis nodokļa maksāšanas pienākums, proti, *Promociones y Construcciones* vai īpašumu pircējam. Iesniedzējtiesa uzskata, ka atbilde uz šo jautājumu ir būtiska, lai precīzi noteiktu nosacījumus, kādos ir jāveic atļautā pārdošana.

12 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil n 1 de Granada* nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai [Direktīvas 2006/112] 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts, kurā ir paredzēts, ka "[d]alībvalstis var noteikt, ka tālāk norādītajos darījumos persona, kas atbildīga par PVN nomaksu, ir preču vai pakalpojumu saņēmējs, kas ir nodokļa maksātājs: [..] g) tāda nekustamā īpašuma piegādes, kas pārdots tiesas izsolē", gadījumā, kad tiesas process par izlīgumu ar kreditoriem ir uzsākts, pamatojoties uz minētā parādnieka maksātnespējas pieteikumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tas attiecas tikai uz tādu nekustamā īpašuma piegādi, kas ir pamatota tikai ar pašu procesa likviditātes raksturu vai likviditātes posmu, kurš procesā ir sasniegts, un tādējādi šāda nekustamā īpašuma atsavināšanai ir jānotiek uzņēmuma mantas pilnīgas likvidācijas rezultātā, vai arī, ņemot vērā, ka maksātnespējas process tostarp var beigties ar maksātnespējīgā uzņēmuma likvidāciju, tas attiecas arī uz jebkāda veida nekustamā īpašuma piegādi, kuru par maksātnespējīgu pasludinātais parādnieks ir veicis maksātnespējas procesā?

2) Vai [Direktīvas 2006/112] 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka "tiesas izsole", uz kuru tajā ir atsauce, ietver kopēju maksātnespējas procedūru, kurā ir notikusi brīvprātīga kāda vai kādu no uzņēmuma īpašumiem atsavināšana, kas nav saistīta ne ar vienu no uzņēmuma aktīvu piespiedu likvidācijas posmiem un ir notikusi tikai izdevības dēļ, vai, gluži pretēji, tā attiecas tikai uz piespiedu izpildes procesu, kura mērķis ir likvidēt tiesas noteiktā parādnieka aktīvus?

3) Šajā pēdējā gadījumā, ja [Direktīvas 2006/112] 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts attiecas tikai uz piespiedu izpildi, kuras mērķis ir likvidēt tiesas noteiktā parādnieka aktīvus, vai norādītais jēdziens var tikt interpretēts tādējādi, ka no tā ir izslēgta PVN maksātāja maiņa visos gadījumos, kad par maksātnespējīgu pasludinātais parādnieks ir nodevis nekustamo īpašumu izdevīguma dēļ vai visu kreditoru interesēs, un nodošana nav saistīta ne ar kāda veida tā aktīvu pilnīgu likvidāciju, kā rezultātā nav piemērojams valsts tiesību akts, ar kuru Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkta piemērošanas joma ir paplašināta attiecībā uz gadījumiem, kuri šajā tiesību normā nebija paredzēti?"

Par prejudiciālo jautājumu pieņemamību

13 Spānijas valdība apstrīd prejudiciālo jautājumu pieņemamību vairāku iemeslu dēļ. Pirmkārt, iesniedzējtiesas kompetencē neesot iesniegt Tiesā jautājumus par tāda noteikuma interpretāciju, kas attiecas tikai uz administratīvajām tiesām. Otrkārt, šie jautājumi esot hipotētiski un tiem neesot sakara ar pamatlietas priekšmetu, jo tie attiecas uz nodokļu attiecībām starp īpašuma pircēju un nodokļu iestādi, tātad tie neattiecas uz maksātnespējas procedūru. Visbeidzot, lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu neesot pamatots, ciktāl tas attiecas uz iemesliem, kādēļ ir nepieciešama atbilde uz minētajiem jautājumiem, lai iesniedzējtiesa varētu taisīt savu spriedumu.

14 Saistībā ar pirmo jautājumu, kas attiecas uz iesniedzējtiesas kompetences neesamību, ir jāatgādina, ka Tiesai nav jāpārbauda, vai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir pieņemts atbilstoši valsts noteikumiem par tiesu darba organizāciju un procedūru (skat. 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā C-39/94 *SFEI* u.c., *Recueil*, I-3547. lpp., 24. punkts, kā arī 2005. gada 1. decembra spriedumu lietā C-213/04 *Burtscher*, Krājums, I-10309. lpp., 30. punkts).

15 Turklāt saskaņā ar pastāvīgo Tiesas judikatūru tikai valsts tiesa, kas izskata strīdu un uzņemas atbildību par tālāko tiesas nolēmumu, var, izvērtējot katras konkrētās lietas apstākļus, noteikt gan prejudiciāla nolēmuma nepieciešamību sprieduma pieņemšanas vajadzībām, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmību. Līdz ar to, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā ir pienākums pieņemt nolēmumu (it īpaši skat. 2012. gada 19. jūlija spriedumu lietā C-470/11 Garkalns, 17. punkts un tajā minētā judikatūra). Uz jautājumiem, kas attiecas uz Savienības tiesībām, tātad attiecas atbilstības prezumpcija (iepriekš minētais spriedums lietā Garkalns, 18. punkts).

16 Saistībā ar otro argumentu, kas attiecas uz prejudiciālo jautājumu hipotētisko raksturu, ir jākonstatē, ka šim argumentam nav nozīmes. Faktiski, pirmkārt, tas balstās uz pieņēmumu, ka PVN ir jāmaksā nekustamā īpašuma pircējam. Šo jautājumu mērķis ir tieši noskaidrot, kam ir jāmaksā PVN maksātnespējas procedūras ietvaros: maksātnespējīgajai sabiedrībai, nekustamo īpašumu pārdevējai, vai pircējam. Otrkārt, kā arī to norādījusi iesniedzējtiesa savā nolēmumā, prejudiciālajiem jautājumiem ir nozīme, lai precīzi noteiktu nosacījumus, kādos ir jāveic atļautā pārdošana.

17 Saistībā ar trešo argumentu, kas attiecas uz to, ka lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu nav pamatots, ir jākonstatē, ka arī tas ir jānoraida. Faktiski no šī lūguma izriet, ka pēc iesniedzējtiesas atļaujas pārdot nekustamos īpašumus tika veikta darbība, par kuru ir jāmaksā PVN, un līdz ar to radās pienākums attiecīgo summu samaksāt nodokļu iestādēm. Tā kā iesniedzējtiesai ir šaubas par to, kam ir jāmaksā šis nodoklis, tā nolēma apturēt piešķirto atļauju un uzdot Tiesai šos prejudiciālos jautājumus.

18 No iepriekš minētajiem apsvērumiem izriet, ka prejudiciālie jautājumi ir pieņemami.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

19 Ar saviem pirmajiem diviem jautājumiem, kuri ir jāapskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka "tiesas izsoles" jēdzienā ietilpst jebkāda nekustamā īpašuma pārdošana, ko parādnieks veic visas maksātnespējas procedūras laikā, tostarp pirmajā posmā, kam nav likviditātes rakstura, un ja šī pārdošana tiek veikta, pamatojoties uz pušu brīvprātīgu vienošanos.

20 Atbilstoši Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunktam dalībvalstis var paredzēt, ka persona, kurai ir jāmaksā PVN, ir nodokļa maksātājs, kuram tiek piegādāts tiesas izsolē pārdots nekustamais īpašums.

21 Vispirms ir jānorāda, ka, lai arī šīs direktīvas spāņu valodas redakcijā ir lietots termins "likvidācija" (*liquidacíon*), izvērtējot dažādas valodu redakcijas, redzams, ka visbiežāk lietotais jēdziens ir "tiesas izsole" (proti, čehu valodas redakcijā – "řízení o nuceném prodeji", vācu valodas redakcijā – "Zwangsversteigerungsverfahren", angļu valodas redakcijā – "compulsory sale procedure", lietuviešu valodas redakcijā – "priverstinio pardavimo", maltiešu valodas redakcijā – "procedura ta' bejgh obbligatorju", portugāļu valodas redakcijā – "um processo de venda coerciva" un slovāku valodas redakcijā – "konanie o nútenom predaji"). Šāda jēdziena piemērošanas joma ir plašāka par pašas "likvidācijas" jēdziena piemērošanas jomu.

22 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru vienā no Savienības tiesību normas valodu redakcijām lietotais formulējums nevar būt vienīgais pamats šīs tiesību normas interpretācijai vai arī nevar tam piešķirt prioritāru nozīmi salīdzinājumā ar pārējo valodu redakcijām. Šāda pieeja būtu pretrunā prasībai vienveidīgi piemērot Savienības tiesības. Gadījumā, ja teksts dažādu valodu redakcijās atšķiras, attiecīgā norma ir jāinterpretē saistībā ar tā tiesiskā regulējuma vispārējo sistēmu un mērķi, kurā šī norma ietilpst (skat. 1998. gada 12. novembra spriedumu lietā C-149/97 *Institute of the Motor Industry*, *Recueil*, I-7053. lpp., 16. punkts, un 2010. gada 25. marta spriedumu lietā C-451/08 *Helmut Müller*, Krājums, I-2673. lpp., 38. punkts).

23 Saistībā, pirmkārt, ar Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkta vispārējo sistēmu ir jānorāda, ka tajā ir ietverts izņēmums no šīs direktīvas 193. pantā norādītā principa, saskaņā ar kuru PVN ir jāmaksā nodokļa maksātājam, kas veic preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par ko tiek uzlikts nodoklis. Minētais 199. pants faktiski ļauj dalībvalstīm šī panta 1. punkta a) un g) apakšpunktā minētajās situācijās izmantot apgrieztās iekasēšanas mehānismu, saskaņā ar kuru PVN ir jāmaksā nodokļa maksātājam, kura labā tiek veikts ar PVN apliekamais darījums.

24 Kā to savos Tiesā iesniegtajos apsvērumos ir norādījušas arī Eiropas Komisija un Ungārijas valdība, Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunktā ietvertā tiesību norma pirmo reizi Padomes 1977. gada 17. maija Direktīvā 77/338/EEK par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (OV L 145, 1. lpp.), tika ieviesta ar Padomes 2006. gada 24. jūlija Direktīvu 2006/69/EK, ar ko Direktīvu 77/388/EEK groza attiecībā uz dažiem pasākumiem, lai vienkāršotu pievienotās vērtības nodokļa iekasēšanas procedūru un palīdzētu apkarot nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, un ar ko atceļ dažus lēmumus par atkāpēm (OV L 221, 9. lpp.).

25 Kā tas izriet arī no Direktīvas 2006/69 preambulas pirmā apsvēruma, tās mērķis bija ļaut dalībvalstīm piemērot atkāpes ietverošus pasākumus, kas bija piešķirti dažām dalībvalstīm, lai apkarotu nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

26 Atkāpes, kas ietekmēja Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkta formulējumu, bija pamatotas ar apstākli, ka persona, kurai ir jāmaksā nodoklis, šajās atkāpēs minētajos gadījumos pārsvarā nav spējīga samaksāt uzlikto PVN finansiālu grūtību dēļ.

27 Ir arī jānorāda, ka, lai arī Direktīvas 2006/69 21. panta 2. punktā, tā redakcijā, kura ietverta Direktīvas 77/388, kas grozīta ar Direktīvu 2006/69, 28.g panta c) apakšpunkta vii) iedaļā, ir minēta "tiesas izsole", sākotnējā priekšlikumā Padomes direktīvai, ar ko Direktīvu 77/388 groza attiecībā uz dažiem pasākumiem, lai vienkāršotu pievienotās vērtības nodokļa iekasēšanas procedūru un palīdzētu apkarot nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, un ar ko atceļ dažus lēmumus par atkāpēm (COM(2005) 89, galīgā redakcija), bija minēts šaurāks jēdziens, proti, "likvidācijas procedūra". Tātad likumdevējs vēlējās nevis apgrieztās iekasēšanas mehānisma piemērošanu *stricto sensu* attiecināt tikai attiecībā uz parādnieka aktīvu likvidāciju, bet gan piešķirt tai plašāku piemērošanas jomu.

28 Otrkārt, saistībā ar Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunktā izvirzīto mērķi ir jānorāda, ka saskaņā ar šīs direktīvas preambulas 42. apsvērumu dalībvalstīm dažās nozarēs vai attiecībā uz dažiem darījumiem vajadzētu būt iespējai piemērot apgrieztās iekasēšanas mehānismu, lai vienkāršotu noteikumus un apkarotu nodokļu nemaksāšanu un izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Šī tiesību norma līdz ar to ļauj nodokļu iestādēm iekasēt attiecīgajiem darījumiem piemēroto PVN, ja parādnieka spēja samaksāt nodokli ir apgrūtināta.

29 Ja pēc maksātnespējas procedūras, kas tikusi uzsākta, pamatojoties uz parādnieka iesniegto maksātnespējas pieteikumu, tiek apšaubīta parādnieka spēja samaksāt nodokļu iestādēm par nekustamā īpašuma pārdošanu uzlikto PVN, apgrieztās iekasēšanas mehānisma piemērošanu nevajadzētu attiecināt tikai uz nekustamo īpašumu nodošanu, kas veikta maksātnespējīgā parādnieka mantas likvidācijas procedūras ietvaros. Ar apstākli, ka parādnieks tādā maksātnespējas procedūrā kā pamatlietā aplūkotā, kas nerada likvidācijas sekas, ir spiests minētos aktīvus pārdot, lai apmierinātu kreditoru prasības vai lai atjaunotu parādnieka saimniecisko vai profesionālo darbību, pietiek, lai tiktu piemērots apgrieztās iekasēšanas režīms.

30 No tā izriet, ka apgrieztās iekasēšanas mehānisms var tikt piemērots nekustamā īpašuma pārdošanai, ko parādnieks veicis jebkādā maksātnespējas procedūrā, neraugoties uz to, vai tai ir likvidācijas raksturs vai nē, tiktāl, ciktāl šāda pārdošana ir nepieciešama, lai apmierinātu kreditoru prasības vai atjaunotu parādnieka saimniecisko vai profesionālo darbību.

31 Ir skaidrs, ka Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir izņēmums no ierastā šīs direktīvas režīma un līdz ar to saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tas ir jāinterpretē šauri. Tomēr ir jānorāda, ka šī šaurā interpretācija nevar šai tiesību normai atņemt tās ietekmi (skat. 2012. gada 13. decembra spriedumu lietā C-395/11 *BLV Wohn-und Gewerbebau*, 33. punkts un tajā minētā judikatūra). Apgrieztās iekasēšanas mehānisma attiecināšana tikai uz tādu nekustamā īpašuma pārdošanu, kas veikta parādnieka aktīvu likvidācijas procedūrā, neveicinātu izvirzītā mērķa sasniegšanu pilnībā, jo nodokļu nemaksāšanas un izvairīšanās no nodokļu maksāšanas risks pastāv no brīža, kad parādnieks tiek atzīts par maksātnespējīgu.

32 Līdz ar to uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2006/112 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas izsoles jēdzienā ietilpst jebkāda nekustamā īpašuma pārdošana, ko parādnieks veicis ne tikai tā mantas likvidācijas procedūrā, bet arī maksātnespējas procedūrā, kas ir notikusi pirms minētās likvidācijas procedūras, tiktāl, ciktāl šāda pārdošana ir nepieciešama, lai apmierinātu kreditoru prasības vai atjaunotu parādnieka saimniecisko vai profesionālo darbību.

33 Ņemot vērā atbildi uz pirmo un otro jautājumu, atbilde uz trešo jautājumu nav jāsniedz.

Par tiesāšanās izdevumiem

34 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (sestā palāta) nospriež:

Padomes 2006. gada 28. novembra Direktīvas 2006/112/EK par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu 199. panta 1. punkta g) apakšpunkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiesas izsoles jēdzienā ietilpst jebkāda nekustamā īpašuma pārdošana, ko parādnieks veicis ne tikai tā mantas likvidācijas procedūrā, bet arī maksātnespējas procedūrā, kas ir notikusi pirms minētās likvidācijas procedūras, tiktāl, ciktāl šāda pārdošana ir nepieciešama, lai apmierinātu kreditoru prasības vai atjaunotu parādnieka saimniecisko vai profesionālo darbību.

[Paraksti]